

Mawlana Shaykh Muhammad Adil ar-Rabbani

ALLAH'IN ﷻ YOLUNDA GENÇLER

Es-selamu aleykum ve RahmetuLlahi ve Berekatuhu.

Euzu bi-Llahi mine ş-şeytani r-racim. BismilLābi r-Raḥmāni r-Raḥīm.

Ve s-salatu ve s-selamu 'ala Rasulina Muhammed'in Seyyidi l-evveline vel ahirin.

Meded yā ResūlaLlāh, meded yā Sādāti 'Ashābi ResūliLlāh, meded yā Meşāyihinā,

Destur Mevlāna Şeyh Abdullah el-Fa'iz ed-Dağistāni, Şeyh Muhammed Nazım el-Hakkani. Meded. Tarikatuna es-Sobbe vel hayru fil Cemiyeh.

Buraya girdiğimde Kur'an'da şu ayet geldi: Bismi Llāhi r-Raḥmāni r-Raḥīm,

إِنَّهُمْ فِتْيَةٌ آمَنُوا بِرَبِّهِمْ وَزِدْنَاَهُمْ هُدًى

'İnnehum fityetun âmenû birabbihim vezidnâhum hudâ', 'Hiç şüphesiz onlar Rablerine iman etmiş genç yiğitlerdi; biz de onların imanlarını daha da artırdık.' (Kur'an 18:13). Allah'a ﷻ inanan gençler var ve Allah ﷻ onlara daha fazla iman verdi. Gençler oynamayı ve eğlenmeyi severler. Bundan hoşlanırlar. Ama Allah ﷻ onları Kendi yolunda tutmak istediğinde, onları kendi yolunda da mutlu eder.

Gençlere dost gibi davranan bir kral vardı. Onları genç oldukları için severdi. Gençlerle birlikte olmaktan mutluymuştu. Kafalarında fazla endişe veya kaygı yoktu. Hiçbir sorumlulukları yoktu; sadece kralla birlikte eğleniyorlardı. Ağlamıyorlar veya bir şey düşünmüyorlardı. Bu yüzden etraflarındaki herkes onlarla mutlu olurdu. Bu yüzden bu kral bu gençlerle mutluymuştu. Burada da ve her yerde gençler her zaman mutludur ve tüm insanları mutlu ederler. Etraflarına iyi enerji verirler. Bu yüzden insanlar onlarla birlikte mutlu olurlar. Ama bir sorun var: Kötü insanlarla birlikte olurlar.

Bu kral insanları kendisine ve putlara tapmaya zorluyordu. Elbette bu genç çocuklar zeki idi. "Bu adam kendisi ve putlar hakkında ne diyor! Bunu nasıl yapabilir?" diyorlardı. Allah ﷻ kalplerine hidayet verdi. Zeki oldukları için şöyle düşündüler: "Bu adama bunu bırakmasını söylersek, bırakmaz. Ve eğer buna uymadığımızı söylersek, bizi öldürebilir veya işkence edebilir." Ondandır kaçmaya karar verdiler. Bu yüzden gece vakti kaçmaya karar verdiler ve bu kraldan uzaklaştılar. Allah ﷻ onları kutsadı ve Allah'ın ﷻ mucizelerinden birini onların aracılığıyla göstermek istedi. Allah ﷻ onlara mucizelerinden birini gösterdi. Onlardan biri dedi ki: "Halkımız bizi dinlemiyor. Onlarla birlikte olamayız. Onlar bizden memnun olmayacaklar ve biz de onlardan memnun olmayacağız. Bu yüzden imanımızı kurtarmak için bu şehirden kaçmalıyız." Dediler ki, "Annelerimiz, babalarımız, akrabalarımız inanmıyor. Bizi kabul etmeyecekler ve bize düşman olacaklar."

Almanya'ya ilk gelişim 1985 yılındaydı. Buraya ilk geldiğimde yeni Müslümanlar, Müslüman olan müminler gördüm. Bu gençleri Sahabe'ye benzettim. Çünkü tüm aileleri,

Mawlana Shaykh Muhammad Adil er-Rabbani

her bir aile üyesi onlara karşıydı. Mevlana Şeyh'in bereketiyle bu yolda sebat ettiler ve çoğalıyorlar. Şeytanı ve takipçilerini dinlemiyorlar. Onun için, büyük mükafatları var. SübhanAllah, onlar seçilmişlerdir.

1977 yılına kadar İslamofobi pek yoktu. Ama önce İran Devrimi'ni İslam Devrimi diye adlandırarak bu fitneyi çıkardılar. Ve birbirlerine çok kötü şeyler yapıp "İşte İslam budur" diyorlardı. Eskiden durum şöyleydi: İnsanlar İslam'a yavaş yavaş tekrar yaklaşıyorlardı. Yani 1985'te İslamofobi bu kadar yaygın değildi ama insanlar hala İslam'ı hiç kabul etmiyorlardı. O zamanlar insanlar her şeyi yapabiliyorlardı ve bu ülkedeki insanlar bunu kabul ederdi. Birisi "Ben Tanrı'yım. Ben peygamberim" dese bile, hatta çok kötü bir şey yapıyor olsanız bile, "Ben şeytanım" deseniz bile, bundan çok mutlu olurlardı. Ama "İslam" demeyin. Bu onlar için çok korkunç, en korkunç şeydi.

Bu, bu çocuklarla da olan şeydi. Köylerinden kaçıp bir mağaraya gittiler. "Çok yorgunuz. Belki de köyümüzden yeterince uzaklaştık" dediler ve dağdaki bir mağaraya yerleştiler. Zamanı gelince uyandılar. Kendilerini kötü hissetmiyorlardı ama "Belki de çok uyuduk. Belki de bir, iki veya üç gün uyuduk" dediler. Onlar da böyle düşünüyor ve birbirlerine soruyorlardı. Açlık hissediyorlardı. 300 yıl uyumuşlardı! [Mevlana gülüyor] Bazılarına, "Bu parayı alın ve gidin. Ama dikkat edin, insanlara yakalanmayın. Hep birlikte gidemeyiz. Eğer hep birlikte gidersek, bunu bilecekler ve Kral'a haber verecekler, o da bizi yakalayacak ve bizi tekrar kendi dinine döndürecek. Bu yüzden dikkatli olun. Yiyecek getirin ve çabuk geri dönün." dediler. Böylece şehre gittiler. Satıcıya yiyecek veya ekmek almak için para verdiler. Adam baktı, "Bu para 300 yıl öncesinden!" Kralın adı Dakyanus'tu. Adı paranın üzerinde yazılıydı. Etraflarındaki tüm insanlar Müslüman olmuştu. Bu gençlerin bereketiyle tüm bu insanlar Müslüman olmuştu. Kral muhtemelen ölmüştü, ama tüm ülke Müslüman olmuş ve iman etmişti. Onlara sorulduğunda, "Biz Müslümanız" dediler. Bu yiyecekleri alıp dağlara gittiler. İnsanlar birbirlerine, "Bu çocukları bulduk!" diyorlardı. "Gidip onlarla görüşmeliyiz." Onların izinden gittiler ve mağaraya ulaştılar. Fakat Allah'ın hikmetiyle, O hepsini sakladı. "Buraya bir mescit ya da bir namaz yeri yapmalıyız" dediler. Böylece oraya bir cami inşa ettiler.

Onun için, onları hatırladım. MaşaAllah, burada da, bu gençlerin bereketi, tüm bu ülkenin Müslüman olmasına vesile olur inşaAllah. Mağaraları Güney Türkiye'de, Tarsus'ta bulunmaktadır. Mevlana onları ziyaret ediyordu. Onları birçok yerde gösterdiler, ama Mevlana Şeyh Efendi ve Hacı Anne, gerçek olanın Tarsus'ta olduğunu söylediler.

Ve-min Allahi t-tevfik. El-Fatiha.

Mevlana Şeyh Muhammad Adil er-Rabbani
26 Nisan 2026 / 09 Zilkade 1447
Freiburg, Almanya